

1.

Цього року я черепаха. Я не хочу бути черепахою.

— Йому щось не подобається, — зауважує Макс, хитаючи головою. На його прекрасному обличчі помітно занепокоєння. — Можливо, йому тисне капелюх?

Ми на подвір'ї, де до нас посміхається дивний гарбуз, якого Макс вирізав минулого тижня, попередньо забравши з нього всі нутроці. Я з'їв усі зернятка, попри Максове «*фу, Космо, фу*». Мені важко втриматися від будь-чого, що пахне так цікаво та по-новому.

Максів батько, якого звати Тато, розправляє на мені жилетку черепахи:

— Не вигадуй. Йому подобається костюм. Подивись-но на нього!

Це один з тих випадків — безлічі випадків — коли мені так хочеться, щоб язик у моєму роті міг

промовляти слова. Бо тоді я зміг би сказати, на пречудовій людській мові, що черепахи — це нижчі істоти, які навіть дорогу самотужки перейти не в змозі, а я перейшов чимало доріг, ще й без повідця. Тож цей костюм — це суще знущання.

Спантеличений, я починаю злегка качатися на спині, соваючи лапами в повітрі. Біль розходиться моїм тілом: я вже не такий молодий, як колись. Але сподіваюся, що Макс зрозуміє мій тонкий натяк.

— Тату, я *справді* думаю, що йому не подобається.

Правильно, Максе! Правильно!

Почухавши шерсть на своєму підборідді, Тато говорить до мене:

— Добре, добре, капелюха геть, проте панцир лишиться.

Нехай так, яка-не-яка, проте перемога.

У цей момент на подвір'я вибігає Еммалін. Скільки в цієї дівчинки енергії. Вона широко усміхається:

— Ко-о-о-о-о-смо.

Вона чухає мені вуха своїми маленькими рученятами, і я пригадую, чому мене взагалі вирядили у черепаху: бо Еммалін обрала для мене цей костюм. Бо від того вона так раділа. Я давно змирився з тим, що така моя доля.

Макс хапає Еммалін за руку і починає кружляти так, наче вони танцюють. Плащ її бузкового костюма супергеройки розвівається в повітрі. Минулого тижня я допомагав Мамі робити цей костюм: стеріг тканину, пильнуючи біля її ніг. Час від часу вона показувала мені, як просувається справа, та питала:

— Ну як тобі, Космо?

Чудо, відповідав я очима, *це просто чудо*.

— Може, дочекаємося Маму? — питає Макс. Він убраний у темні кольори, а на його сорочці плямки, і я вирішую, що він жирафа чи корова, хоча мені не подобається ця ідея. Жирафи надзвичайно дурні істоти, а Макс дуже-дуже розумний. Він знає три мови, будує моделі ракет і вміє скручувати язика у формі чотирилисника. Він навіть може відкривати кришки на банках з арахісовою пастою. Жирафа на таке просто не здатна.

Тато відповідає:

— Вона запізнюється. Ви ж не хочете прогавити найкращі солодоці?

Макс говорить:

— Але я думаю, що...

Проте Тато перериває його вигуком «Уперед, Фред»; це фраза, яку він часто повторює, ігноруючи той факт, що Макса звати Максом. Після хвилини

очікування наша четвірка рушає назустріч блакитному вечору. Наш будинок — це одноповерхова цегляна будівля з великою площею газону та гойдалкою, якою наразі користується лише Еммалін. У світлі паперових ліхтарів уздовж під'їзної доріжки видніється темний провулок.

Шерсть на моїй спині починається ворухитися.

Гелловін — найгірша пора року. Перш ніж сперечатися з цією думкою, я пропоную вам подумати ось про що:

1. Більшість гелловінських солодоців — шоколадні. У свій четвертий Гелловін я з'їв шість маленьких шоколадних батончиків і одразу ж потому був доправлений до швидкої ветеринарної допомоги, де провів чотири години з нестерпним болем у животі.

2. Малі діти вистрибують з-поза куців та волають «Бу!». Це дуже спантеличує. Одну з моїх найкращих подруг, німецьку короткошерсту лягаву, також звати Бу.

3. Усюди ходять клоуни.

4. Золотисті ретривери, як я, занадто горді, щоб носити одяг. Я не проти вдягти дощовик, якщо того вимагають погодні умови, але ж усьому є своя межа. Одного разу, до прикладу, Мама придбала

мені костюм кота, і я досі не можу оговтатися від тієї травми.

5. Злу вівчарку відпускають з повідця.

Дозвольте мені розтлумачити останній пункт. Я ніколи не був схильний до агресії, навіть коли був цуценям. Єдиний виняток — зла вівчарка.

П'ять Гелловінів тому, у такий самий вечір, як оце зараз, ми з Максом підійшли до будинку з білою черепицею в кінці вулиці. Біля поштової скриньки стояла недбало припаркована чимала вантажівка, а з двох відчинених вікон віяло запахом запеченої курки. Я одразу ж здогадався, що в нас нові сусіди: попередні мешканці віддавали виключну перевагу яловичині. На вулиці було моторошно тихо, а на місяць насувалася темна хмара. Я не встиг і оком моргнути, як з-за старого дуба на їхньому задньому дворі вибігла страшна вівчарка. Вона була вбрана в зловісну рожеву балетну пачку та крильця феї, а її сіро-біла шерсть стояла дибки. Моєю першою реакцією було співчуття — хіба ж я не страждав точнісінько так само від цих жахливих перевдягань? Я почав тупотіти назустріч у своєму костюмі кролика, сподіваючись засвідчити свою підтримку та привітати новеньку в нашому районі, дружньо понюхавши

у неї під хвостом. Та те, що трапилося далі, було геть позбавлене дружніх намірів. За всі свої тринадцять років життя я такого ще не бачив.

Зла вівчарка оголила зуби та злісно прогарчала в моєму напрямку... І я присягаюся, що її очі налилися кров'ю.

Я був нажаханий.

Не так багато речей лякають мене по-справжньому: поїздки в багажнику пікапів, пиросос (звук, різкий запах і те, як речі просто зникають у його череві), або коли Макс чи Еммалін загрожує небезпека. Тієї ночі, коли зла вівчарка востаннє подивилася на мене своїми червоними очима, тримаючи вуха відведеними дозаду та виблискуючи іклами, я додав до свого списку ще один пункт.

До цього інциденту я дуже пишався тим, що знав ім'я кожного собаки на районі. Імена мають неабияке значення: через них ми презентуємо себе світові. До прикладу, Космо. Мама колись пояснила, що Космо означає «з Усесвіту», та вказала на небеса, а Макс витяг свою довгу металеву трубу, що дозволяє розгледіти зорі ближче. Тоді я відчув себе дуже важливим, так наче я частина чогось більшого. Я дуже співчуваю собакам, яких звать Кекс, чи Жучка, чи Карамелька. Як їм тримати хвіст догори? У випадку зі злою вівчаркою я вирі-

шив називати її за породою. Я не хотів давати імені своєму страхові.

Зазвичай вівчарку тримають за дерев'яною оголожею, але кожного Гелловіну її відпускають привітати шукачів ласощів і пригод.

І мені доводиться дивитися своєму страху в очі.

Еммалін стрибає попереду нашої групи, і ліхтарики у її кросівках пускають світлових зайчиків на тротуар. Я крокую поруч з Максом, він без натяжки тримає мій повідець. Вечір прохолодний, проте не занадто, — «погода для светриків», як кажуть люди. Я відчуваю вітерець, який лоскоче мою шерсть та приносить із собою різноманіття чудових ароматів. Яблучний пиріг! Білки! Сире листя! Миттю я забуваю про вівчарку та свій сороміцький костюм; я дозволяю собі насолодитися запахами, і мій хвіст хвацько розмахує зі сторони в сторону. Я притуляю ніс до землі — і тут... що це? Солодкий попкорн!

— Космо! — говорить Макс, злегка смикаючи мій повідець. — Залиш це. Буде боліти шлунок.

Проте я в полоні аромату солодкого попкорну та його фантастичного вигляду на сірій бруківці, тому пробую ще раз. Мій язик майже підхоплює його з асфальту, коли мене тягнуть в інший бік.

Макс дивиться на мене згори та пришвидшує крок.